

Vijftiende zondag door het jaar A

Jes. 55,10-11

Rom. 8,18-23

Mt. 13, 1-23

Vruchtbare goedheid!

God zaait Zijn goedheid over de wereld zoals de zaaier zijn zaad. Elke dag strooit de Heer over ons leven de kiem van de goedheid die ons de mogelijkheid geeft zelf goed te zijn. Alleen is het zo dat wij, door alles wat wij meemaken, nogal wat veranderen, zodat wij die goddelijke goedheid niet elke dag op dezelfde manier ontvangen.

Er kunnen van die dagen zijn dat ons hart zo verhard geraakt als een platgelopen weg. Wij moesten misschien een verwijt aanhoren dat ons diep vernederde; of wij werden ergens niet uitgenodigd of afgewezen. Dan kunnen wij de indruk krijgen dat mensen ons hart hebben platgetrapt. Op dat ogenblik is Gods goedheid er nog wel, maar, gekwetst als wij dan zijn, ervaren wij die niet meer. Wij kunnen ons dan niet meer dankbaar voelen. De kiem van goedheid dringt niet meer door tot ons binnenste, maar blijft zodanig aan de oppervlakte liggen dat zij heel gemakkelijk door eender wat kan worden weggenomen. Zo blijft de goedheid onvruchtbaar.

Er kunnen andere dagen zijn dat ons hart zo verdord is als de steengrond door de hitte. Het zijn de momenten waarop één tegenslag voor ons een levensgroot probleem wordt. Dan lijkt het alsof die éne ontgoocheling als een loodzware hitte heel ons bestaan uitdroogt en verschroeit. Dan keren wij ons in onszelf, willen het probleem alleen oplossen en geraken zo nog meer in ademnood. Ook dan voelen wij Gods goedheid niet meer. Integendeel. Op dat moment lijkt God ons grof onrechtvaardig en worden wij opstandig. Wij concentreren al onze aandacht op die éne mislukking en kunnen niet meer ruimer kijken. Onze hele levensgeschiedenis, met de zo vele goede ervaringen die er toch ook zijn, wordt dan versmald tot die éne ontgoocheling die heel ons geluk lijkt te ontwortelen. Dan blijft de goedheid vruchteloos.

Er zijn nog andere dagen dat ons hart overwoekerd wordt door de distels van de overbezorgdheid en de drang naar de weelde. Er kunnen zo van die perioden voorkomen in ons leven waarin wij echt veeleisend en hebberig worden, op vele gebieden. Zoals distels die voortwoekeren, willen wij dan van alles veroveren of zelfs andere mensen overheersen. Maar wij beseffen niet dat die houding niet alleen hen, maar ook onszelf, grote schade toebrengt, juist omdat zij de liefde in ons hart verstikt. Weer blijft de goedheid onvruchtbaar.

Gelukkig zijn er ook de dagen dat ons hart dankbaar is, en open, en dus vruchtbaar. Het zijn de momenten waarop wij ons, ondanks onze beperktheden, dankbaarheid kunnen voelen voor al de mogelijkheden die wij dagelijks telkens opnieuw ontvangen. Wij kunnen zoveel goed doen met één aanmoedigend woord, met één tedere attentie, met één stap van vergeving. Het zijn de perioden waarin wij hetgeen wij hebben, niet voor onszelf alleen willen bewaren, maar het verlangen te delen met anderen. Dan is de goedheid vruchtbaar, 30-voudig, 60-voudig, 100-voudig.

Die goedheid van God is wel heel sterk. Het kleine zaadje kan veel vruchten voortbrengen. Alleen moet het ruim gestrooid worden, moet er goede grond open liggen zodat het kan ontbinden, sterven aan zichzelf, en moet er veel geduld zijn. Het zaad van Gods liefde is goed. Hij strooit het heel ruim en gul en Hij heeft oneindig veel geduld. Het evangelie van vandaag zegt ons dat wij voor de goede grond kunnen zorgen. Wij worden dan ook uitgenodigd in de tuin van ons hart te trekken en de handen uit de mouwen te steken, om de verharde stroken van onze geslotenheid om te spitten, om de stenen van onze

ontgoochelingen weg te gooien en om het onkruid van onze veeleisendheid te wieden. Wij worden vooral uitgenodigd onze zelfzucht te laten afsterven, zodat Gods goedheid in ons nog vruchtbaarder kan worden. "God, die leven hebt gegeven in der aarde schoot, wil dan geven dat ons leven zelf ook vruchtbaar zij. Wij danken U voor 't dagelijks brood!"

Pater Frans s.j.